

Arrest

nr. 313 331 van 23 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEPREZ
Congolaan 1
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juli 2024.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat S. DEPREZ in opvolging van advocaat M. VARGIAKAKIS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers M. en J. dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 24 maart 2023 waarbij het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen.

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissingen niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Inzake beroepen tegen de beslissing van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers verklaren dat zij in geval van terugkeer naar Georgië vervolgd zullen worden door verzoeksters familie omdat zij gekant zijn tegen hun relatie. Tevens vrezen zij kindersmokkel in Georgische ziekenhuizen.

4.2. De Raad onderstreept dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekers in casu niet slagen.

Uit de recente COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, aangeleverd door de verwerende partij, blijkt vooreerst dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in high-profile zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van

kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Uit voormelde COI Focus blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene situatie in Georgië, waarin onder meer corruptie wordt aangekaart, kan geleet op de slechts algemene formulering ervan niet overtuigen. De aangehaalde situatie loopt verder gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de informatie vervat in de voormelde COI Focus. Noch het betoog van verzoekers, noch de situatie waarnaar zij verwijzen, is dan ook van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan verzoekers zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Verzoekers slagen hierin evenwel niet. Zij tonen immers niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming.

Zo heeft verzoekster geen enkele poging ondernomen om de bescherming van haar nationale autoriteiten in te roepen. Zij zocht geen bescherming nadat zij opgesloten was door haar vader (NPO M., p. 6), nadat haar vader haar sloeg (NPO M., p. 5) en nadat haar ouders probeerden om haar gedwongen abortus te laten ondergaan (NPO M., p.7). Ter vergoelijking voor haar nalaten naar de politie te gaan, stelt zij dat haar vader een arts met een eigen kliniek was en een paar personen kent bij de politie (NPO M., p.6). Zij beperkt zich echter tot loutere beweringen en brengt geen objectieve elementen aan die aannemelijk maken dat de politie door de persoonlijke connecties van haar vader niet zou optreden. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat de politie wel een onderzoek zou kunnen opstarten dat zou kunnen leiden tot een rechtszaak (NPO J., p. 7).

Ook verzoeker schakelde de hulp van de Georgische autoriteiten niet in nadat zijn huis uitbrandde, ondanks duidelijk advies en instructies van de politie over de te ondernemen stappen (NPO J., p.7). Hieruit kan dan ook niet kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om hen bescherming te bieden. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat de deskundige concludeerde dat de oorzaak toevallig was en dat verder onderzoek dus niet nodig was en dat verzoeker tevergeefs de politie-inspecteurs verzocht had om de bewakingsvideo's voor zijn huis te analyseren, zijn loutere a posteriori verklaringen en kan derhalve niet worden aangenomen. Los van het feit dat verzoekers geen enkel stavingsstuk bijbrengen van de brandstichting, kan nergens uit zijn verklaringen blijken dat hij getracht heeft om verdere stappen te ondernemen. Integendeel, hij verklaarde uitdrukkelijk dat hij geen tijd had om daarmee verder te gaan: "Er is een onderzoek begonnen. Ze zeiden dat er een spoor van benzine was. Als ik had gezegd zou hebben dat het in brand gestoken was, zouden er procedures bij de rechtbank zijn. Ik had geen tijd, mijn vrouw zou bevallen. Ik had geen tijd om die gebeurtenis aan te kaarten bij de gemeente (...)" en "(...) ze [de politie] zeiden dat ik naar de gemeente moest gaan en melden dat het gebeurd was. Dan zouden ze papieren geven en dan zouden ze lijken of ik hulp kon krijgen. Dat wou ik niet, ik wou het land verlaten." en "Over de politie hebben we niet nagedacht" (NPO J., p. 7-8, eigen onderlijning).

Ook wat betreft de poging tot abortus houden verzoekers voor dat er geen tijd meer was om bescherming te zoeken. Een procedure bij de rechtbank kan lang duren en verzoekster was al vijf maanden zwanger. Verzoekster wilde niet in Georgië blijven omdat zij bang was dat haar kind na de geboorte geadopteerd zou worden, wat volgens hen vaak voorkomt (NPO M., p.7). Zo verklaart verzoeker dat twintig procent van de kinderen bij geboorte doodverklaard worden en nadien worden doorverkocht (NPO J., p.7). Verzoekers leggen nieuwsartikelen voor (AD CGVS, map met documenten, doc. 5, vertaling bijgevoegd), echter deze staven hun bewering van grootschalige kindersmokkel niet. Het artikel van Mtavari Arkhi gaat over een vrouw die met medewerking van de gynaecoloog en verschillende tussenpersonen trachtte haar pasgeboren kind te verkopen. De Georgische autoriteiten traden op in deze zaak. Het andere artikel geeft een overzicht van de abortuscijfers in Georgië; zo hebben 17 774 personen in 2021 abortus laten uitvoeren. Uit de twee artikels die

verzoekers voorleggen volgt geenszins dat een groot deel van de abortussen in werkelijkheid gevallen van verdoken adoptie zijn. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat er in Georgië kindersmokkel op dergelijke schaal plaatsvindt. Aan hun bewering dat zij te weinig tijd hadden om bescherming te zoeken bij de Georgische autoriteiten na de vermeende poging tot abortus van verzoeksters ouders, kan dan ook niet het minste geloof worden gehecht.

Hoe dan ook kan uit hun beweerde gebrek aan tijd niet worden besloten dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om hen bescherming te bieden. De Raad herinnert eraan dat de bedoeling van het indienen van een klacht erin bestaat bescherming te verkrijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Het algemene betoog van verzoekers berust hoe dan ook niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten te bekomen en zij maken niet aannemelijk alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekers maken niet in concreto aannemelijk dat de Georgische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot de hen verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat het hen met betrekking tot de door hen ingeroepen problematiek aan nationale bescherming ontbreekt. Zij tonen aldus niet aan dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij voorhouden te vrezen.

4.3. De overige documenten bijgebracht door verzoekers hebben betrekking op hun persoonsgegevens en afkomst uit Georgië, elementen die op zich niet betwist worden. Verder houden deze gegevens geen verband met hun vluchtmotieven.

4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen. De overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven moeten dan ook niet verder onderzocht en besproken worden.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit niets blijkt dat er heden in Georgië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door in hun verzoekschrift te wijzen op de Russische invloed in Georgië, brengen verzoekers geen valabele elementen aan in die zin, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt. Waar verzoekers aanhalen dat het niet onmogelijk is dat Rusland binnenkort Georgië binnenvalt, beperken zij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Met een dergelijk profetisch betoog tonen verzoekers niet aan dat er ten aanzien van hen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij in geval van terugkeer naar hun regio van herkomst, een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekers evenmin aantonen dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 augustus 2024 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP stelt dat de beoordeling gebeurd is vanuit de visie van Georgië als veilig land. Dit is niet langer zo, vandaar is geen correcte analyse gebeurd, interne hulp is niet mogelijk. De analyse moet gebeuren rekening houdende met de actuele situatie in Georgië.”

De door de verzoekende partijen ter terechtzitting geuite kritiek dat de beoordeling is gebeurd vanuit de visie van Georgië als veilig land, stemt niet overeen met de inhoud van voormelde beschikking.

In deze beschikking wordt in de punten 2 en 3 immers vooreerst uitgebreid ingegaan op de vaststelling dat Georgië in het koninklijk besluit van 12 mei 2024, tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, niet meer werd opgenomen in de lijst van veilige landen. Tevens wordt geduïd dat dit gegeven op zich echter niet volstaat om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen en wordt onderstreept dat: *“Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.”*

Vervolgens wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen beoordeeld in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De redenen die leiden tot het besluit dat de verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor internationale bescherming vervat in deze artikelen worden omstandig uiteengezet in voormelde beschikking. De verzoekende partijen kunnen ter terechtzitting dan ook niet voorhouden dat de beoordeling is gebeurd vanuit de visie van Georgië als veilig land en bijgevolg evenmin dat om deze reden geen correcte analyse is gebeurd.

Zij beperken zich voorts tot de louter algemene stelling dat interne hulp niet mogelijk is en dat de analyse moet gebeuren rekening houdende met de actuele situatie in Georgië zonder dit betoog ook maar enigszins te concretiseren of toe te passen op hun individuele omstandigheden, laat staan in verband te brengen met de gronden van voormelde beschikking. Een concrete repliek op de gronden van voormelde beschikking, waarvoor het betoog ter terechtzitting na vraag tot horen bestemd is, ontbreekt. De verzoekende partijen brengen met voormeld zeer algemeen betoog ter zitting bijgevolg geen concreet en dienstig element of argument bij dat afbreuk doet aan de gronden in de bestreden beschikking.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen gronden. Ingevolge het geheel van de vaststellingen worden de verzoekende partijen niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin tonen zij aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS